

[Drachmann.]

1932 sidst ændrede Toldlov omfatter samtlige de Sætser, der er Tale om her.

I Marts 1924 naaede vi til den store Kodificering, den saakaldte tekniske Toldlovsrevision. Den var jeg selv med til, men jeg skammer mig ikke ved at erklære, at jeg sandelig efterhaanden ikke kan hitte ud af de danske Toldlove. Der er en Hovedtoldlov, men den er i høj Grad ændret ved utallige senere Supplementer, Komplementter, og jeg ved ikke hvad, alle mulige Tillæg, Krisetold, Luksustold, o. s. v., derfor tror jeg ikke, man skal skamme sig ved at sige, at man ikke paa Forhaand er klar over, hvordan det virkelig forholder sig.

Hvis Loven af 1932 ikke omfatter alle de paagældende Sætser, er det klart, at vi maa have Udløbstiden fastsat. Hvis den gør det, kan jeg være enig med Ministeren i, at der selvfølgelig ikke vil ske nogen Skade. Jeg er ikke helt sikker paa, at det sidste er Tilfældet, men vi kan maaske faa den rette Løsning bare ved at drøfte det med et Par Ord i Udvalget. Fra vor Side er det paa ingen Maade Hensigten herved at forsinke Sagen.

Til den højtærede Udenrigsminister, der ikke vil drøfte mere med mig, om vi havde staaet bedre, hvis vi havde haft noget mere Told o. s. v., kan jeg saamænd godt sige, at jeg ønsker heller ikke at drøfte dette mere i Øjeblikket. Jeg har blot fremholdt de Betragtninger, som jeg mente maatte fremholdes, og som var de rigtige. Det er ganske klart, at vi kan sprælle og hoppe og danse rundt, saa viser denne Traktat dog een Ting: at hvis vi ingen Told havde haft, havde vi ikke kunnet nedsætte den, og saa havde vi ikke kunnet binde den, og saa var der ingen Traktat blevet i det hele taget. Derfor kan den egentlige Frihandel, som vel nu kun forsvares af det ærede Medlem Hr. Axel Dam, godt gaa hjem og lægge sig, som det populært hedder, for den har ikke mere noget at gøre i Verdensøkonomien og Verdenspolitikken, heller ikke i vor Politikk, men herom er den højtærede Minister vist ganske enig med mig bortset fra Gradueringerne i vore Synsmaader i øvrigt.

Hvad angaar Sikkerheden med Hensyn til 1934, bemærkede Ministeren meget rigtigt, at det nære Samarbejde, der som Slutresultat i alt Fald er kommet mellem de forskellige Erhverv, og den Forstaaelse, der dér er opnaaet, vilde ogsaa skabe en politisk Mulighed for, at ikke et enkelt Erhverv, som Ministeren udtrykte sig, vilde blive Syndebuk i en given Situation. Det

er jo ikke nogen særlig positiv Tilkendegivelse fra Ministerens Side, men vi kan maaske i Udvalget drøfte denne Sag og de dermed parallelt løbende Interesser, nemlig de reelle Forudsætninger for Traktaten, noget nærmere.

Jeg skal ikke forlænge Debatten, men udtale det Haab, at vi i Løbet af relativt kort Tid vil kunne faa den fornødne Klarhed over Spørgsmaalene i Udvalget, og, som sagt, er det ikke hermed Meningens fra vor Side at sinke Arbejdet for Traktatens videre Behandling i Dagens Løb.

Udenrigsministeren (P. Munch): Det ærede Medlem Hr. Drachmann sagde, at jeg ikke mere vilde drøfte disse vante Emner, om vi havde staaet bedre med mere Told o. s. v. Denne Nægtelse gælder kun i Eftermiddag, og jeg tænker, at det ærede Medlem og Tingets andre Medlemmer vil paaskønne, at jeg ikke lader mig friste til en Drøftelse deraf. Hvis vi to kastede os ind i en saadan Drøftelse, vilde det rimeligvis blive os meget ilde optaget af de allerfleste tilstedeværende.

Af det ærede Medlem Hr. Prieme er der rettet det Spørgsmaal til Ministeriet, om denne Traktatafslutning betyder, at Valutabeløb uden videre stilles til Raadighed for ethvert Køb i England — saaledes forstod jeg det ærede Medlem — uden en tilsvarende Begrænsning som den, der i visse Tilfælde hidtil har fundet Sted. Dette betyder Traktaten ikke. Det er klart, at Formaalet og Ledetraaden, set fra det handelspolitiske Synspunkt, ved Valutacentralens Bevillinger maa være det samme i Fremtiden, som det har været hidtil, nemlig at de forskellige Lande behandles i Forhold til deres Indkøb hos os sammenlignet med deres normale Indkøb hos os. Derimod er det højst sandsynligt, at et større Salg, værdimæssig set, i England end det, vi i de daarligste Perioder har haft, vil muliggøre en betydelig rundeligere Bevilling af Valuta til Indkøb i England, end der har fundet Sted paa et Tidspunkt, hvor vort Salg var særlig daarligt. Men der gives ikke handlen, der køber i England, et særegent Privilegium ved denne Aftale ud over det, der ligger i selve de trufne Aftaler, og disse Aftaler har ikke Betydning i den Forbindelse, som det ærede Medlem fremførte.

Prieme: Der ses jo fra Valutacentralens Ledelses Side med meget forskellige Øjne paa de Varer, man ønsker fra England. Jeg kan for saa vidt godt føle